

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278053104/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

over dem alle — så læssede han den tunge Vadsæk al, for nu var han jo ved Målet, og sagde med sin dybe, tyske Røst de eneste danske Ord, han havde lært sig, om Bord på Smakken fra Eckernförde:

„Jeg er kommet for at hente min Søster Christine.“

Alle Ansigterne dér i Døren, alle de fede og blussende og de hulkindede og sminkede gav et Ryk, og Hænderne slap deres klistrede Tag om Dørstolpen.

Søster — alle mindedes de i dette Øjeblik en lille Stue, en Fader, en Broder — og et nu længe glemt Håb om Udfrielse, om én derhjemme fra, som en Dag skulde stå på Tærsklen og sige: „Jeg er kommet for at hente dig.“

Eller mindedes de ved Eberhards høje, præstelige Skikkelse Prædikanten eller en anden anselig Mand fra Sognet, de havde nejet for på Hedevejen eller mellem Hækkene, og i hvis Billede de havde tænkt sig den Gud, de læste om i Pontoppidans Forklaring?

Men Værtinden, Madam Gundlachsen, nejede forknyt og sagde: „Er det den tyske Pige, den Herre mener?“

Og Eberhard, der hørte sine Forældres Stemmer og deres hellige Bøger i det tyske Sprog, svarede lidt hæst, at det var den tyske Pige. Og Madam Gundlachsen bad ham da, stadig forknyt, at følge med. Men da så Eberhard stod i det skumle Kammer med de fugtige Vægge, det revnede Loft, med det blomstrede Kattunforhæng for den uredte Seng og så Christine sidde dér på Dragkisten ved Vinduet, hvor den regnsorte og smudsskjoldede Mur stod lige ind på, da svimlede han for første Gang på sin faste Fod, da brast for første Gang fra hans troende Læber: „Min Gud, min Gud, hvi haver du forladt mig?“

Og han sank sammen på den halte Stol og skjulte sit Ansigt i de store Hænder og græd højt. Ti den Kvinde dér sad, opsvulmet som en Dyne, i blegrød Kjole, med Håret i svedige Totter om Panden, med sløve og grumsede Øjne og de fede, ringbesatte Hænder på sine Knæ — hende, forstod han, at han aldrig kunde „hente“. Hun vidste intet om Gutach og det lille Hus i Dalen, intet om den Korsfæstede og de Frelstes